

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 17. maj 2022
Kontor: Sikkerhedskontor II
Sagsbeh: Maria Farshidnia Axelsen
Sagsnr.: 2022-0032/06-0177
Dok.: 2384337

Besvarelse af spørgsmål nr. 155 (Alm. del) fra Folketingets Europaudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 155 (Alm. del), som Folketingets Europaudvalg har stillet til justitsministeren den 24. marts 2022. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Søndergaard (EL).

Mattias Tesfaye

/

Louise Mariegaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 155 (Alm. del) fra Folketingets Europaudvalg:

”Vil ministeren redegøre for om reglerne for våbeneksport er totalharmoniseret i EU, eller om det er op til de enkelte EU-lande at fastsætte regler herfor.”

Svar:

1. Reglerne for våbeneksport i EU er ikke totalharmoniseret, men harmoniseres på bestemte områder gennem Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/555 af 24. marts 2021 om kontrol med erhvervelse og besiddelse af våben (kodifikation) (våbendirektivet), Rådets fælles holdning 2008/944/FUSP af 8. december 2008 om fælles regler for kontrol med eksport af militærteknologi- og udstyr (EUT L 335 af 13.12.2008, s. 99) ændret ved Rådets afgørelse (FUSP) 2019/1560 af 16. september 2019 (Rådets fælles holdning) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 258/2012 af 14. marts 2012 om gennemførelse af artikel 10 i De Forenede Nationers protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet (»FN's våbenprotokol«), og om fastsættelse af udførselstilladelse og indførsels- og transitforanstaltninger for skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil (håndskydevåbenforordningen).

Våbendirektivet er et minimumsharmoniseringsdirektiv, hvilket betyder, at EU-medlemsstaterne kan fastsætte mere restriktive regler i deres nationale lovgivning med afsæt i eksempelvis udenrigs- og sikkerhedspolitiske hensyn. Rådets fælles holdning indeholder ikke-bindende fælles regler for våbeneksport i EU. Eksport af håndskydevåben er harmoniseret ved håndskydevåbenforordningen, som gælder direkte i medlemsstaterne.

Nedenfor gennemgås hovedelementerne i våbendirektivet, Rådets fælles holdning samt håndskydevåbenforordningen.

2. Våbendirektivet er en såkaldt kodifikation (dvs. en retligt bindende samling og simplificering af gældende retsakter) af Rådets direktiv af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben (91/477/EØF) (våbendirektiv I), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben (våbendirektiv II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU)

2017/853 af 17. maj om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben (EØS-relevant tekst) (våbendirektiv III).

Våbendirektiv I blev indført som følge af ophævelsen af kontrollen ved de indre grænser i EU fra den 1. januar 1993. Med ophævelsen af kontrollen med besiddelse af visse skydevåben ved EU's indre grænser anså man det således for påkrævet at indføre regler, der ville gøre det muligt at udføre kontrol i medlemsstaterne. Direktivet indeholder med henblik herpå regler om erhvervelse og besiddelse af skydevåben samt om overførsel af skydevåben mellem medlemsstaterne.

Våbendirektiv II havde primært til formål at bringe våbendirektivet i overensstemmelse med FN's våbenprotokol (Protocol against the Illicit Manufacturing of and Trafficking in Firearms, Their Parts and Components and Ammunition, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, resolution 55/255 vedtaget af FN's generalforsamling den 31. maj 2001) med henblik på EU's ratifikation af våbenprotokollen. Våbenprotokollen har til formål at fremme, lette og styrke samarbejdet mellem de kontraherende stater med henblik på at forebygge, bekæmpe og udrydde ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition til skydevåben gennem bl.a. indførelsen af et fælles begrebsapparat, så alle kontraherende stater opererer med den samme forståelse af begreberne skydevåben, dele til skydevåben og ammunition.

Våbendirektiv III blev vedtaget som led i opfølgningen på de terrorangreb, der fandt sted i Paris og København i 2015. Med direktivet fastsattes bl.a. skærpede regler for mærkning af skydevåben og våbendele samt krav om registrering af våbenhandlere og våbenmæglere, herunder regler om indberetning af oplysninger for våbenhandlere og våbenmæglere til medlemsstaternes kompetente myndigheder.

3. Rådets fælles holdning fastsætter ikke-bindende fælles regler for våbeneksport i EU med henblik på styrket samarbejde og kongruens mellem EU-medlemsstaternes tilgang på området.

Artikel 2 i Rådets fælles holdning indeholder otte kriterier, som medlemsstaternes myndigheder bør vurdere våbeneksportansøgninger ud fra. Kriterierne indebærer bl.a., at en eksporttilladelse bør afslås, hvis den strider imod medlemsstaternes internationale forpligtelser på våbenområdet; hvis der er en risiko for, at udstyr anvendes til krænkelse af menneskerettigheder

i modtagerlandet; hvis der er risiko for, at materiellet kan anvendes mod egne, medlemsstaters eller allieredes styrker, eller hvis modtagerlandet støtter eller tilskynder til terrorisme mv.

Efter artikel 4 i Rådets fælles holdning bør medlemsstaterne desuden dele oplysninger om ansøgninger om eksporttilladelser, der er blevet nægtet i overensstemmelse med ovenstående kriterier, med de øvrige medlemsstater.

Rådets fælles holdning fastsætter således rammer for våbeneksport, som det forventes, at EU-medlemsstaterne efterlever i deres forvaltning på våbeneksportområdet, jf. tredje betragtning i Rådets fælles holdning. Reglerne er på baggrund af deres ikke-bindende karakter ikke til hinder for, at nationale myndigheder fører en mere eller mindre restriktiv praksis end de øvrige EU-medlemsstater.

4. For så vidt angår eksport af civile håndskydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, der ikke specifikt er beregnet til militære formål, gælder håndskydevåbenforordningen, jf. artikel 1 og ottende betragtning i håndskydevåbenforordningen. Håndskydevåbenforordningen har direkte virkning i EU-medlemsstaternes nationale ret, jf. artikel 288 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

Formålet med håndskydevåbenforordningen er at gennemføre artikel 10 i FN's Våbenprotokol, jf. femte og ottende betragtning i håndskydevåbenforordningen. Artikel 10 i FN's Våbenprotokol indeholder generelle krav til eksport-, import- og transitlicens- eller autorisationssystemer for så vidt angår våben samt dele, komponenter og ammunition hertil.

Af håndskydevåbenforordningens artikel 4 fremgår kravet om, at der skal indhentes udførselstilladelse ved udførsel af skydevåben, væsentlige komponenter samt ammunition dertil. Forordningens regler om eksport af håndskydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil omfatter kun eksport til tredjelande uden for EU, jf. artikel 2, nr. 14 i håndskydevåbenforordningen.